

DOMOVINA

Nahaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati v uradni list, da se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne priložnosti ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za tri leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Obisk čeških visokošolcev v Celju in — črna kronika.

Še nam trepeče duša od velesijajnih pojavov zadnjega pobratimstva s Čehi, v srcih nam prekipevajo zvoki severnih bratov, veličastno šumijo odjeki „Kje domov moj“ po električno nasičenem nemčurskem vzduhu.

Toda duša nam trepeče tudi neizmernege jada nad tolikimi grozodejstvi ponemčene in nemške sodrge; usodno kot votlo bobnenje vojnih topov nam donijo strelj revolverjev po ušesih, kakor da bi čuli strašno slutnjo predigre. . . .

Dragi narod slovenski! Mi ti ne smemo popisati vse grozne podrobnosti, ne smemo omenjati o „postopanju policije celjske in sploh o postopanju v varstvo javnega miru in reda poklicanih oblastev“. Pisali bi za državnega pravdnika v lastno gmotno škodo, kakor smo se uverili mi, kakor ste se uverili vi iz naše zadnje konfiskacije. Pisati hočemo le nekatera gola fakta, načrtati vam hočemo le posamezne grozovitosti v ublaženi obliki. Vse drugo pa razvidite deloma iz ponatisnenih člančičev iz drugih slovenskih, hrvaških in čeških listov, kar ni bilo v njih zaplenjenega. Bistri duh našega slovenskega občinstva naj pa svoje misli razprede ter si napravi svojo sodbo in — obsodbo!

V očigled nepopisni nevarnosti, v kateri se je nahajalo in se še nahaja življenje in imetje celjskih Slovencev, pa nam svet gotovo oprosti, ako bomo tukaj omenjali osebnosti. Saj smo se takšnega postopanja vedno izogibali, toda, kjer se gre za život in premoženje posameznega in skupnosti, moramo nastopiti tudi pot osebnosti. Kot vernim državljanom in nad vse dinastično lojalnemu narodu upamo, da ne bo nobena oblast kratila te najskromnejše pravice.

Slovenci! Mislimo, da vam bo naš pretužni položaj dovolj jasen, ako vam le povemo poedine tolovajske napade, ako vam povemo, da

zdihuje več odličnih Slovencev pobitih in krvavo ranjenih po ječah le zaradi tega, ker so si upali vzdigniti orožje v skrajnem silobranu, ker bi bili sicer obležali med tolovaji kot — mrličji. In vsi ti Slovenci so znani kot skrajno miroljubni inteligentni možje!

Napadi so bili dogovorjeni, zgolj zavratni. Kakor skoči krvoločni ris na svojo žrtvo od zadi, tako je planila organizovana, pijana sodrga na mirno idočo Slovence. Odkritega boja so se bali; dokler smo imeli le par orožnikov v svoji bližini, potuhnile so se te človeške hijene.

V dokaz le dva grda čina, za kar imamo obilo prič:

Po polnoči so se vračali iz „Narodnega doma“ na dom gg. urednik Ante Beg, odvetniški uradnik in posestnik Ivan Bovha z 12letno hčerko ter narodni medicinar Pokorn. V ozadju se je hotel pridružiti tajnik šmarskega okrajnega zastopa Kušec. Pred „Nar. domom“ je bilo prazno, le nekaj policistov je stražilo. Meneč, da so neopaženi, pomikali so se imenovani gospodje brzo in tiho proti Gosposki ulici. V tem hipu začujejo tekanje večje množice od Jožefovega trga za seboj, predno se zavejo, plane nad 20 z gorjačami in cepci oboroženih capinov s burbonskim krikom od zadi po glavah. V trenutku skoči šestorica baš tako oboroženih barab iz stranske ulice, da jim zapre pot. Dočim je eden ubežal, katerega pa so pozneje zajeli in hudo stepenega privlekli na magistrat, ostala sta Beg in Bovha z majhno deklico vred obkoljena v smrtni nevarnosti. Predi in zadi so padale neusmiljeno gorjače po njuju glavah.

Dočim je imel prvi vsaj za pariranje smrtnih udarcev palico, bil je zadaj brez nje ter je v očigled grozeči mu smrti ustrelil z revolverjem, da signalizira policijo ter oplašil napadalce. Kot bi trenil, ga druhal še tesneje obkoli ter pobije s cepci na tla. Toda še po na tleh ležečem udrihajo zverinsko. Prvi napadeni imel se je braniti

zoper šestorico poživljenih tolovajev ter ščititi nedolžnega otročiča s svojim hrbtom. Boj je trajal še po signalu iz revolverja blizu 10 minut, ne da bi bila prišla odkod varstvena pomoč. Ko je bil napadeni končno vsled padca razorožen, iztrgal se je razbojnikom ter med neprestanim klicanjem po policiji bežal proti ulici, kjer je bila straža v magistratnem poslopju. Toda mesto straže je pridrla od one strani tolpa divjakov ter mu z gorjačami zaprla pot. Neoboroženega bi bili na mestu ubili, da si ni vendar oglasil nek celovski policist ter ga z golo sabljo iztrgal krvoločnikom. Oddal ga je vsega pobitega domačemu policistu v nadaljno varstvo, a ta ga je brez vprašanja in opravičevanja spremil v — zapor, kjer so ga pustili celih 12 ur brez zaslišanja v smradljivi luknji, polni mrčesa.

To je gola istina!

Nobenega napadalca pa ni policija niti po imenu vprašala, kaj še le aretirala, dasi jih je bila cela tolpa.

Druga krvava slika se je odigrala istočasno na Ljubljanski cesti pri „Narodnem domu“. Gg. učitelj Gostinčar iz Griž, posojilniški tajnik Reicher in kmetijski organizator Kač oba iz Žalca so hoteli iti k svojemu vozu, da se odpelejo domov. Tam skrita in javno tuleča druhal jih obskoči s cepci in noži; v smrtni sili strelj g. Gostinčar med nje, na kar so privlekli Gostinčarja in Reicherja grozovito razmesarjena v magistratno poslopje. Razbita in razmesarjena sta bila tako strašansko, da ju iz krvi ni bilo mogoče spoznati.

Magistratni zdravnik Gollitsch, je prišel v zapore s škodoželjnim in posmehujočim obrazom, na prsih z znamenjem, kakršnega je nosila ta dan organizovana poulična tolpa ter žalil in zasmehoval pobite. Saj tudi drugače ni mogoče, ker je bilo tik pri njegovem bratu v kavarni glavno zbirališče pouličnih barab, kakor je to „vahtarca“ sama pripoznala.

LISTEK.

Brajlovski Kristus.

(Poljska legenda.)

Ali ste bili, gospod, kedaj na Podolju? Poznate naš Brajlov? Ne? Torej gotovo še niste čuli o naši kapelici, niti o Kristusu, ki se nahaja v tej kapelici?

Čuden — prečuden stoji v kapelici in ni ga človeka, ki bi ne bil ganjen do dna srca, kadar mu pogleda v obraz. Tudi jaz nisem današnji: brke so mi že jele siveti in plešasta mi je glava; kakor sem se rodil, tako tudi umrem v Brajlovem, torej sem na tukajšnje znamenitosti že privajen. Vendar pa celo meni igrajo vsikdar solze v očeh, kadar vidim Njega s pobešeno glavo in pribitimi rokami ter s trnjevo krono, a lice, kakšno je to lice! Kolikor se nahaja na svetu bolečin in muk, vse je sprejelo naše to lice. . . . Zre na te Gospod z emailovimi očmi, kakor bi dejal: Ali vidiš, kaj trpim za te, človek? S čem mi poplaščaš mojo bolečino? Poglej v svojo dušo, zgrozi se nad svojimi grehi, padl na tla, kesaj se in jokaj! . . .

Vrl umetnik je delal ta kip, na katerem je počival duh božji! A lasje na tem kipu, gospod, niso iz svile ali konoplje, kakor je to običajno v drugih kapelicah, — ne; vidiš jih in lahko potipaš, da so to pravi lasje. . . . Mogoče, gospod, da ti nisi eden izmed onih, ki v čudeže verujejo, — toda verjami, ali ne verjami, ti lasje rastejo od leta do leta; že so daljši od ženskih las, pa le še rastejo; kdo vé, kaj se zgodi, kadar zrastejo do tál. Nekateri pravijo, da takrat napoči konec sveta, drugi, da naša (poljska) ljudovlada vstane iz groba ter znova pogleda s strogim očesom na svet. . . . Toda naj si že bo temu, kakor hoče. . . . povem vam samo, kako je prišel ta Kristus v Brajlov.

Bilo je to davno, še za časa starodavnih poljskih kraljev, mogoče, da še za časa Jana Sobieskega, a mogoče, da še poprej. . . . Ti, gospod, mi odpusti, kajti jaz starec nisem učen človek. . . . kar ljudje govorijo, to vem, a ničesar ne iz knjig. Ako si ti učen človek, pa ti ni ne znano, da naš Brajlov ni sam na svetu; da se nahaja nekje v Turčiji še drugi Brajlov, kjer ne verniki ugonobljajo kristjane. . . .

Naš brajlovski gospodar, svobodni hetman Potocki, je hodil s svojim hrabrim krdelom po Dnestru, Donavi in Črnem morju, lovil poganke ladije, plenil poganke obrežje, ter poganke vasi z dimom požarja spuščal v zrak. Mnogo slave si je pridobil na svetu Potocki: sam sultan v Carigradu se ga je bal kot nekake ponočne prikazni! Njegove zasluge za nebesa pa so bile še tem večje, ker je neštevilno kristjanov rešil iz turške sužnosti ter oprostil jih verig, v katere so bili zakovani. Potocki se je bojeval v Turčiji, udrihal v Čenstohovi z blagoslovljeno krivo sabljo po turških turbanih, odpiral ječe, razbijal verige. . . . Neko noč, ko je spal na preprogah v svoji ladjici z labkimi vesli, začuje nakrat glas:

„Hej ti, hetman, hetman! Mnogo si ti, vrli vitez, že izvršil za Boga, toda največjega še nisi izvršil; mnogo jetnikov si že rešil turške sužnosti, toda najdražji jetnik se še zmerom nahaja v ječi. Ako tega oprostiš, pa ti bodo odpuščeni vsi grehi.“

Potocki spozna, da to niso navadne sanje, da govori z njim angel božji ter reče:

„A kje je ta jetnik? Naj samo to izvem in ne bom štedil sablje. . . .“

Res je, da je mnogo pretepačev bilo naročenih iz Gradca in drugod, vendar bi delali krivico takozvanim „boljšim nemškim krogom“ v Celju, ako bi trdili, da niso bili z organizovanimi škandali v nikakršni zvezi, ali da so se držali pasivno.

Kaj takega bi nam odločno zanimala večina celjskih obrtnikov in trgovcev. Saj so bili pri vseh napadih uslužbenci tvrdk, kakor Wogg, Zangger, Schmidl, Pellé, Stiger, Rakusch itd. Ker ne smemo te in enake tvrdke slovenskemu občinstvu odsvetovati, opozarjamo je le, naj vse tukaj in drugje pisano prebere, potem pa naj le prav pridno zahaja v dotične prodajalnice in branjarije, s tem bo število nemčurskih uslužbencev lahko še naraslo.

Zaplenjeno!

Iz Celovca so si naprosili 13 mestnih policistov, katere so tiščali v ospredje, ker tem ni trebalo ljudi poznati, kar najboljšo osvetljuje dejstvo, da je bil samo eden nemški pretepač, Lenz iz Gradca zasačen in zaprt, pa že po kratkem času so ga na zahtevo fakinaže izpustili, na kar ga je ista v triumfu na ramah po ulici nosila.

Ko so se v četrtek zvečer demonstracije ponovile in se na več znanih slovenskih hišah pobile šipe ter se je zaprosilo od naše strani brzojavno pomoč od namestništva, začelo je biti mestno vodstvo strah za svojo avtonomnost. In kaj se zgodi? Dasi so graški listi že napovedali za petek večer še hujše izgrede, ostalo je mesto, kakor bi odrezal, popolnoma mirno isti večer, kajti župan je izdal oklic: „Celjski prebivalci! Someščani! K naši uradni dolžnosti, za katero smo zaprili in obljubili, spada tudi vzdrževanje reda v našem mestu, varstvo premoženja vseh prebivalcev. Someščani! Mi zapopademo vsestransko vašo razburjenost po dogodkih zadnjih dni. Temu razjarjenju pa mora v interesu našega ljubljenelega mesta slediti razsodnost itd. Podpisana sta župan Stiger in podžupan Rakusch.“

In ta skromni klic je v hipu razorožil besno sodrgo. Zakaj pa se ni mestni odbor že poprej spomnil svojih „zapriseženih in obljubljenih“ dolžnosti? Ali ni mogel enakega oklica izdati že poprej, in ne tekla bi bila kri, ne pokali bi bili revolverji, ne bilo bi razdjanega in poškodovanega toliko premoženja poštenih slovenskih meščanov. To vas vprašamo „miroljubna“ magistratna gospoda, na to nam odgovorite, ako morete!

Kri, ki je tekla v Celju...

Kar v naslednjem pišemo, so sicer naše uverjene misli, toda, ker bi mi kot živi svedoki vseh razbojniških činov in zverinskega mesarjenja, kakršno so doprinašali celjski poulični capini minule dni nad našimi glavami in našimi skrajno mirnimi gosti, nikakor ne mogli z ono hladnokrvnostjo povedati, kakor to dopušča naša tiskovna oblast, zato pa prinašamo poročila iz drugih nam prijaznih in sovražnih listov. Najmanj, kar smemo pričakovati, pa je, da to, kar so smeli v Gradcu, Ljubljani, Trstu itd. pisati, tudi nam ne bo zabranjeno. Saj smo vendar še vsi v — Avstriji.

V uvodu z dne 10. t. m. piše „Slovenski Narod“: „Celjska renegatska druhal, ki bi morala vsa skupaj za plotom poginiti, če bi jej slovensko prebivalstvo ne dajalo kruha, je danes zopet edenkrat pokazala svoje bestialno sovraštvo proti vsemu, kar ni nemško, svojo nebrzdanost in predrznost, svojo surovost in domišljavost, kakor da bi hotela z nova pokazati, da je po turica res hujša od Turka.“ Tukaj naj slovenski bralci nekoliko — premišlujejo!

Kako so se Nemci pripravljali?

Javna tajnost je bila, da so se celjski Nemci že tedne poprej skrbno pripravljali na „primeren“ sprejem Čehov. Ni trebalo baš čitati nemških listov, ki so neprikrito grozili ter delali razburjenje; v Celju je vsak otrok vedel, kdo so „vojskovodje, kje bo glavni tabor“ (hotel Engel in čorbarija Gollitsch).

„Neue Freie Presse“, gotovo nesumljiv vir, je obširno poročala o vseh dogodbah, in njeno poročilo svedoči, da je bila revolta v naprej skrbno pripravljena in sistematično uprizorjena, zgoj in edino iz narodnega sovraštva proti Slovencem in njihovim češkim gostom. Poklicali so nemške burše iz Gradca in iz drugih bližnjih krajev na pomoč in se očitno in javno pripravljali na izgrede.

Nemci so napravili proti Slovencem in Čehom tolovajsko zaroto („Slov. Nar.“)

Začetek zarote pri sprejemu Čehov.

Kako je bila ta domača in tuja sodrga dobro pripravljena, videli smo oba dneva. Vse je šlo na migljaj, na eden žvižg. Vse razgrajalce pa je imela „nevidna“ moč na vrvi. Na takšen migljaj se je zbralo ogromno dvomljivega nemštva pred „Nar. domom“ predno so prišli Čehi. Tukaj so se obnašali tako uzorno, kakor je posneti iz „N. Fr. Pr.“. Ta nemški list priznava, da so razgrajalci brez povoda dejansko napadli dr. Dečka z batino, in da so začeli pretep. Aretovana pa sta bila — dva Slovenci. Nasilni zahtevi te svojati je ugodila policija ter s silo odvzela slovensko trobojnico raz „Nar. doma“ ter jo zaplenila.

O sprejemu na kolodvoru piše isti nemški list: „Ko so stopili Slovani iz kolodvora, napočil je vihar. Vpilo se je: „Abzug Gesindel! Nieder mit den Slaven! Nieder mit Sarnec!“ ter so

vihteli palice. Slovani so se na vpitje odzivali z — izzivalnim posmehom. Slovani so torej povsem mirno in dostojno prišli v Celje. Njih pregreha je le bila, da se na vse psovanje, nasoke in grožnje niso — razjokali, nego so odgovorili le s — pomilovalnimi posmehi. Dalje poroča isti nemški list: Vihravo so drli Nemci po Kolodvorski in Rotovski ulici k „Narodnemu domu“, da prehitijo tam Slovence, (ki so morali iti tja po ovinkih), in ko stopijo Slovani na cesarja Jožefa trg, nastane zopet vihar. Klici: Abzug Dečko! Abzug Sarnec! Slavische Räuber! Dvigale so se palice.“ Nemci so torej brez najmanjšega povoda poskušali Čeha in Slovence napasti, kar so tudi storili pozneje v — temi.

Odhod na Stari grad in vrnitev v Celje.

Že med banketom je poslal mestni urad dopis, naj se mu naznani, kedaj in po kateri poti gremo na Stari grad. Ko se mu je to deloma povedalo, prišla je zahteva, da ne smemo iti skupno, nego v posameznih gruclah. Najbrže bi se nam bila pripravljena fakinaža rada v presledkih „divila“. Toda nam se je zdelo to vabilo tako sirensko mamljivo, kakor se je zdel mladim kozicam volčji glas, ki je oponašal pred zaprtimi duri mater — kozo, ali kakor si je želela lisica na drevesu sedečega petelina od — blizu ogledati. Šli smo skupno k razvalinam; pripetila se ni najmanjša neprilika, ker smo imeli saboj par orožnikov „pred katerimi ima — kakor piše „Slov. Narod“ — celjska sodrga nepopisen strah, naša policija pa — rešpekt.“ Vkljub „nujnemu popravilu“ so nas povabili zidarji naj vstopimo, ker ni najmanjše nevarnosti. Magistratni pisar in prosluli pretepač Sonnenburg je sicer obljubil zidarjem sodček piva, ako napravijo pri vhodu takšen tram, da ne bo mogel nikdo notri, toda pametnim delavcem se je zdela taka podkupljivost gnusna. „Slov. Nar.“ piše: „raz razgledni stolp smo zrl doli na smrdljivo gnezdo na slovenski zemlji. „Hej Slovani“ in „Lepa naša domovina“ sta zaorili iz stotine grl in burno smo pritrdjevali govornikovim besedam: Nemci imajo razvaline, naše je življenje.“ Da, znaki nemškega tiranstva ležijo v prahu, slovenska borna kopa pa še vedno stoji na naši zemlji ter kljubuje vsem nasilstvom. Pruska trobojnica se je morala že poprej umakniti na ukaz slovenske okoliške občine, kajti razvaline stojijo na slovenskih tleh.

Razbojniška druhal se je med tem časom pridno pripravljala v mestu na sprejem. Vsi vhodi so bili zastavljeni z „Aviso-Posten“. Celó eden policaj je prišel nasproti ter od orožnikov poizvedoval, kje mislimo stopiti v mesto: „In pred vojašnico pri „Narodnem domu“ nas je res pričakalo kakih 300 cestnih roparjev. Kamenje je letelo kakor dež in le energičnemu postopanju vojaštva je zahvaliti, da ni prišlo do poboja in prelivanja krvi. Dr. Šukljeja je zadel kakor pest debel kamen, da se je zgrudil na tla; tudi g. Majdič je dobil kamen v glavo. Nemški akademiki (!) so pljuvali na naše dame.“ („Slov. Nar.“)

„Pojdi,“ reče angel „k brajlovskemu paši.“ „Aha!“ odvrne Potocki, kakor vidim, ti še ne veš, da je ta paša obljubil za mojo glavo dvajset tisoč zlatov. Ne veš, očitno niti to, da imam malo krdelo, a v Brajlovem pa je sto tisoč Turkov, razun janičarjev? Ali si videl, kakšno je v Brajlovem obzidje in nasipje, a na njih topovi in možnarji? ... Jaz svoje glave nisem našel na polju, da bi jo izpostavil gotovi smrti. ...

„Kar sem ti govoril, to je resnica. Stori, kar ti svetujem, dobro bo za tvojo dušo.“

Potocki se je zbudil ter se zamislil. Rad bi učinil Bogu po volji, toda on vé, da Brajlov ni takšna trdnjava, ki bi se dala premagati. ... A Turki za obzidjem so tudi hrabri, zlodjevi sinovi, nič slabši od naših! ...

In hetman premišluje, dolgo premišluje. To vidi njegov zvesti oproda Dugoš ter ga vpraša:

„Čemu, gospod, hodiš tako zamišljen?“

„Molči, Dugoš, to presega tvoj razum.“

„Ej, gospod,“ odvrne Dugoš, „takrat nisi tako govoril, ko te je še maloletnega držal krinski kan vjetega v Bahčisaraju nalik ptiču v

zlati kletki ter sem jaz z bedastim svojim razumom našel sredstvo, kako te osvoboditi.“

Ta odgovor je osramotil Potockega; zaupal je svojo zadevo Dugošu in ta je bil takoj gotov z odgovorom.

„Ali imamo nemara malo zlatov, gospod? Kjer ne zadoščuje moč, tam pomaga zlato. Sleci viteški oklep ter obleci židovski kaftan ... pa greva v Brajlov kupovat ljudi!“

Junaka dospeta v Brajlov. Paša ju vodi po temnicah in mučilnicah; za moškega jemlje groš, za žensko polovico, toliko je bilo jetnikov v Brajlovem in navzlic temu, da so jih dajali tako ceno, vendar je Potockemu zmanjkalo denarja. ... Takrat se mu je zopet prikazal angel po noči.

„Nu,“ vpraša Potocki, „učinil sem, kar si zahteval. Ali si zadovoljen?“

„Ti še nisi izvršil ničesar,“ odvrne mu angel.

„Kaj še! A kje je torej tvoj kristijanski sužen? V mestu so sedaj vse ječe prazne ... jaz sem pokupil vse jetnike.“

„Ali si pogledal v klet pod paševo hišo?“

„Ne, nisem pogledal ... kdo bi tam bil? Klet je kakor bi bila zazidana.“

„Vrl vojak in kristjan si, toda mnogo nepotrebne govoriš. Ti s svojim človeškim razumom ne tuhtaj, marveč samo ubogaj. Ko ti naročam pogledati v klet, torej poglej.“

Drugi dan gre Potocki k paši ter ga prosi, naj mu odpre klet. Paša ga posluša ter si gladi brado.

„Odpreti. Čemu ne odpreti? Za denar se zgodi vse. Samo, kaj hočeš tam, ti žid, delati?“

„Kaj najdem, to kupim, efendi. Ne boj se, plačam ti.“

Paša se nasmeji.

„Videl sem že dokaj bedakov, toda takšnih, kakršni si ti, še nisem videl! Mnogo zlata si že potrošil, dokaj jetnikov si odkupil, a vsega tega ti je še premalo. Ti gotovo še ne veš, da ne odpelješ svojih jetnikov niti deset milj daleč, pa že bodeš golj in berač; dá še zahvaliti boš moral svojega Boga, ako še sam ne dospeš v verige. Ali še nisi čul, da hodi po Donavi klati vitez in lopov Potocki? ... Ta je pripravljen odreti in obesiti vas žide. ...“

„Ehe! A ti efendi očitno niti ne veš, da je že mesec dnij, kar Potockega obirajo ribe v morju. Bil je preveč predrzen. Ni mu bilo do

Nočni prizori.

Kaj se je godilo nadalje ponoči, povedano je deloma v našem prvem članku, najboljše pa opiše gnusne in roparske prizore „Slov. Narod“ z dne 10. t. m.

„Celjske barabe, katere so vsem policajem prav dobro znane, so pred očmi teh policajev metale kamenje, nas napadele in psovale. In celjski sodrgi je zrastle greben! Nastala je pravcata revolucija. Vojaštvo, katero so ravno tako psovali in se mu rogali, je moralo z bajoneti naskočiti množico. Okoličani, ki so se vračali domov, so se morali braniti z revolverji. Aretirali so okoličane. Policija nečuvveno postopa. Ko smo pri oknih gledali na trg pred „Narod. domom“, je policija ob glasnem pritrdjevanju poulične svojati zahtevala, da se moramo odstraniti od oken in šaluzije zapreti. Mi smo jim mirno odgovorili, naj pospravijo trg cestnega blata. Na to je policija silovito udrila v „Narodni dom“ v gorenje prostore torej v zasebno čitalniško stanovanje. Na naš ugovor je stražmešter odgovoril: da zanj ni nobenega privatnega stanovanja. Na to je policija siloma zaprla šaluzije. Sreča je bila, da so bili Čehi v veliki dvorani, katere vrata smo siloma tiščali, da niso čez vso mero ogorčeni dijaki padli po policiji. Zgodila bi se bila po krivdi policije grozna nesreča, da ni prevladala naša previdnost. Mirili smo ljudstvo, češ, da proti sili ničesar ne moremo, in da bomo vse primerne korake storili. Na to je stražmešter zavpil: „Ja „korake“ können's thun bis zum Himmel hinauf“. Kake inštrukcije je imela policija, se vidi iz tega, da je poleg stražmeštra in šestih drugih policajev stoječi baraba z vso silo vrgel kamen proti oknu „Narodnega doma“, da je potem še par gnjilih jajc vrgel na balkon — vse to brez vsakega ugovora s strani javnih organov. Neki policist je zavpil proti oknu: „Wenn ihr nicht Ruhe gebt's, so wert's schon morgen sehen, was geschehen wird“, — češ, jutri boste še bolj tepeni, če ne boste pridni.

Zaplenjeno!

Da so nemški poulični razbojniki hrepeneli le po slovanski krvi, pove nam dopis v „Tages-

volj ungonobljati mesta ob Donavi: šel je napadati še anatolsko obrežje. Toda tu je slabo naletel, naletel je na morju na veliko moč. Tri dneve je streljal na njegovo krdelo trebisodski paša ter razmetal po sinjem morju lahke njegove čolne. Ladijo Potockega je zdrobil s kroglo na dvoje in po vseh, ki so bili na njej, ni ostalo niti spomina.

Paša se je razveselil. Ni si mislil, da bi to, kar je slišal, bila laž. Verjel je, dasiravno se je čudil, da mu niso poslali s tako važno novico glasnika iz Carigrada. Toda Židje so takšen narod, da za vsako novico izvedo vsaj za jeden dan poprej, nego se zgodi. Mojzes pove novico Iciku, Icik Sculu — glasnik sicer gre, toda Židje ga prehitijo za sto milj.

„Dobro Žida! razveselila sta me. Ničesar vama ne odbijem. Jaz se pojdem z duhovniki zahvalit za smrt Potockega: prav mu je tako, temu psu! A vidva le odprita si klet ter poiščita v njej, kar je vama všeč.

Stopila sta v klet. Ondi je temno, vlažno; noge se spodrsajo po mokrem tlaku; po steni visí soliter, iz oboka se steka voda; spodaj v vodi pa se plazijo žabe po debelih trebuhih. . .

pošti“, ko pravi: „Nemci so patrolirali po vseh bližnjih ulicah pri „Narod. domu“ gor in dol, da bi vsakega Slovana, ki zapusti „Nar. dom“, pretepli. Nekateri Slovani, ki so podcenjali togoto Nemcev (s tem da so si upali iti domov), so prejeli občutno plačilo s silnimi batinami.“ A kdor se ni pustil od teh „patrul“, ki so štele po 20 oboroženih capinov, z batinami na tla pobiti, nego je branil svoje življenje, ta je sedaj po nemškem vpitju — razbojnik, morilec, ter zdihuje v preiskovalnem zaporu. Med tem ko so šli glavar, župan in poveljnik policije češke goste „odpravljat“, podal se je podžupan Rakusch v glavno zbirališče sodrge „pri Engelu“ iste navduševati.

Nemška revolta v četrtek zvečer.

Kaj se je godilo v Celju zvečer po odhodu Čehov, poročamo zopet s „Slov. Narodom“:

Celje 11. avgusta. Celjsko nemčurstvo je sinoči s pomočjo najetih, iz Gradca poklicanih buršev in svojih plačanih barab napravilo revolto. Na stotine ljudi je pridrla pred dr. Sernca hišo. Fakinaža je hišo dobre četrte ure s kamni bombardirala. Razbila je vsa okna. Kamenje je kakor toča padalo v stanovanje. Redarji so bili navzoči in so vse to videli. Množica, ki je v tem močno narasla, je tulila: „Smrt Slovincem“, „Pobijte slovenske pse“ ter prepevaje „Wacht am Rhein“ in „Bismarcklied“ drla proti „Narodnemu domu“. Tudi tu je drhal pobila šipe in poskušala ulomiti v poslopje, da je demolira. Redarji so bili navzočni. Pred glavarstvom je drhal kričala: „Pereat Oe . . .“ in „Heil Allddeutschland“. Pri opatu so puntarji razbili tudi okna in poskušali ulomiti v hišo. Bombardirali so tudi vikarjevo stanovanje s kamni, drhal je bila oborožena s poleni in z noži. Noben Slovenec ni varen življenja. Nobeden se ne upa na cesto, ker grozijo Nemci, da vsakega pobijejo, ki stopi iz hiše. Svojo sinočno revolto, pri kateri ni bil nihče aretovan, so zaključili s pangermansko demonstracijo pred mestno hišo, kjer so vpili: „Nieder mit H . . .“ in prepevali „Die Wacht am Rhein“. Slovenci so oblastva pravčasno opozorili, kaj se pripravlja, in prosili varstva Danes popoldne hočejo Nemci po javnem koncertu zopet naskočiti slovenske hiše. Pojavljajo se že znani razgrajči in delajo priprave.“

Do tega pa ni prišlo, ker je mestni zastop v strahu, da se isti razpusti, izdal že omenjeni oklic, in vse je mirno, kakor da bi jih bila „nevidna“ moč na vrviici pritegnila.

Kdo je kriv?

Tako povprašuje „Slov. Narod“, ter dokazuje: Nemci so bili napadalci. Nemci so iz golega fanatizma, iz bestijalnega sovraštva do Slovanov uprizorili napade in poboje, oni so krivi,

Kje bi mogel bivati tu živ človek? Ne prebil bi niti tedna. Potocki je skomizgnil z rameni.

„Bržkone mi ni govoril angel božji v spanju, marveč me je mamilo nekaj nedobrega. Pojdiva, gospod, reče Dluoš, dokler je še dober z nama, da si paša ne domisli kakšna tiča sva.“ In že se je napotil k vratom, toda stari oproda ga prime za kaftan.

„Stoj, gospod! Kaj se tuko sveti tam v kotu?“

Ozrl se je Potocki ter osupnil. Ni vztrajal na nogah, marveč padel z licem na tlak pivnice. Za njim se je zgrudil tudi Dluoš. Ležala sta ter si nista drznila odpreti očíj. A svetloba je bila zmerom jasnejša in jasnejša, kakor bi bilo solnce izšlo v kleti. . . Ta svetloba se je razširjala od svetega kipa Kristusovega, kateri, vržen od nevernikov v klet, je preležal tu mnogo let nepoznan na smetišču.

Junaka sta vzela kip na hrbet ter ga odnesla iz kleti pod jasno nebo. Potocki pa je molil in se veselil.

(Konec prihodnjí.)

jedino in izključno vseh nemirov in izgredov, čemur dostavljamo mi, da bode isto potrdila tudi sodnija, ko bo zaključila preiskave; kajti resnica je že preveč očitna.

Dalje piše isti list: „Drugo vprašanje pa je, kako se je sploh moglo zgoditi, da je prišlo do izgredov in pobijan. To je poglavje, pri katerem bi morali govoriti o celjski mestni policiji.

Zaplenjeno!

Siegesfeier.

Zvečer 10. t. m. so se zbrali vsi celjski „junaki“ od „generalov“ do zadnjega razcapanega „bojevnika“ v glavnem taborju pri „Engelu“ ter obhajali — Siegesfeier (zmagoslavje). „Tagespošta“ namreč poroča.

„Die Siegesfeier beim „Engel“ nahm einen glänzenden (!) Verlauf. Auf Vicebürgermeister Rakusch und andere hochverdiente (?) Deutsche Cillis wurden stürmische Heilrufe ausgebracht. Der begeisterte Gesang nationaler Lieder wechselte mit kernigen Reden. Nachts wurde das Schild Dr. Dečko von der Mauer herabgerissen.“ Wacker! Po slovensko bi se reklo: „Zmagoslavje pri „Engelu“ se je sijajno završilo. Podžupanu Rakuscu in ostalim izvanredno zaslužnim (pri „spretnem“ vodstvu revolt) celjskim Nemcem se je viharo napivalo. Navdušeno petje nacionalnih pesmi se je menjavalo z jednatimi (!) govori. Po noči se je strgala napisna tabla dr. Dečka raz zidu.“ Vrhunec nemškega junaštva! Ta „Siegesfeier“ je bil popolnoma sličen prizoru, kakršnega predstavljajo azijski ljudžrci, ko še imajo krvave roke mesarjenja, a pijejo iz krvavih lobanj premaganih, pobitih ter se „krasijo“ s krvavečimi — skalpi Evropejcev. Heil, posnemovalcem med „kulturnimi“ Celjani!

Napivanje in „kernige Reden“ je imelo učinek na razbrzdano in pijano sodrgo, da so se uprizorili tolovajski naskoki na hiše Slovencev.

Celjske novice.

(Cesarjev rojstni dan) se je obhajal danes v Celju z običajno slovesnostjo. Mil. g. opat je služil veliko sv. mašo v mestni župni cerkvi ob asistenci mestnih duhovnikov. Prisostovali so dostojanstveniki vseh c. kr. oblastnih in zavodov ter tukaj bivajoči brambovski bataljon s častniki.

(Volitev v pridobninsko komisijo.) Davčna družba IV. razreda za okraj celjski izven mesta Celja ima voliti do 26. t. m. 38 volilnih mož, davčna družba III. razreda pa 2 volilna moža. — Volilcem IV. razreda priporočamo naslednje ude za volilne može: 1. Antloga Jernej, Žalec. 2. Bikovšek Miha, Gradišče. 3. Boucon Štefan, Teharje. 4. Cajhen Ignac, Teharje. 5. Čečko Jernej, Stari-grad. 6. Černovšek Franc, Sv. Jurij. 7. Dobovišek Rudolf, Sv. Jurij. 8. Fazarinc Anton, celjska okolica. 9. Puncer Anton, Arjvas. 10. Fugina Lovro, Gornje Grušovlje. 11. Dr. Ipavc Gustav, Sv. Jurij. 12. Jarnovič Mihael, Svetelna. 13. Jelovšek Fran, Petrovče. 14. Kocuvan Anton, Sv. Pavel. 15. Lednik Martin, Lokrovec. 16. Marinc Andrej, Sv. Pavel. 17. Musi Lovrenc, Vojnik. 18. Omladič Janez, Spodnja Hudinja. 19. Pisanec Franc, Vezovje. 20. Pišek Janez, Čret. 21. Planinšek Jurij, Levč. 22. Praunseis Franc, Sv. Jurij. 23. Pustek Valentin, Teharje. 24. Rednak Anton, Velika Pirešca. 25. Roblek Franc, Žalec. 26. Ropas Martin, Medlog. 27. Rožaj Anton, Dolenjavas. 28. Rūpšel Niko, Sv. Jurij. 29. Šušterič Josip, Teharje. 30. Šket Alfonz, Marija Dobje. 31. Steble Franc, Verpete. 32. Štefančič Fr., Zavodna. 33. Štiglic Jurij, Slance. 34. Stojan Martin, Teharje. 35. Voh Franc, Gotovlje. 36. Strahovnik Bernhard, Žalec. 37. Žigan Jože, Žalec. 38. Širca Jože, Žalec. Volilcem III. razreda pa: 1. Gologranc Ferdinand, Gaberje. 2. Nedorfer Fr., Vrbje. Volilci se nujno pozivljajo, da oddajo do 26. t. m. svoje glasovnice ali osebno ali po pošti c. kr. davč. višjemu nadzorniku v novem poštnem poslopu II. nadstropje.

(Izlet „Celjskega Sokola“ v Sevnico.) Še enkrat opozarjamo na izlet in veselico v Sevnici v nedeljo, dne 20. t. m. „Celjski Sokol“ se odpelje iz Celja s poštnim vlakom ob 10. uri 5 minut zjutraj. V Zidanem mostu se pridruži še „Zagorski Sokol“. Pričakuje se obilna udeležba tako od društvnikov, kakor i od občinstva iz Posavja.

(Poročil se je) dne 12. avgusta t. l. g. Matija Benčan, knjigovodja hranilnice, z gospodično Ido Smeykal. — Isti dan poročil se je tudi c. kr. dav. pristav Franc Wajda z gospodično Josipino Hočevnar. — Narodne družine se lepo množe v Celju.

(Posnemanja vredno!) Iz Pitomače prejeli smo od g. Josip Cizela naslednje: Prigodom odkritja nagrobnega spominka prerano umrlemu dru. Vatroslavu Oblaku, kao mojemu gimn. kolegi, prijatelju in kumu, nadalje, ker so se avstrijski Prusi pri tej priliki tako pošteno ponašali, predajem za „Dijaški dom“ v Celju 10 gl. Da zdravstvujet slavlanskoje vzajemstvo!

(Brzjavka praškemu županu.) Pri bratskem sestanku Čehov in Slovencev v Celju, se je odposlala na predlog g. Drag. Hribarja, praškemu županu g. dr. Podlipnyju, nasledna brzjavka: „Slovinci shromaždeni s češkimi studenty provolavaji prvnemu bojovniku za ideu vseslovansko, slovutnemu starostovi slovanske Prahy hřimave „na — zdar“. Hribar, dr. Serbec, dr. Dečko.

(Celje zopet — zaslovelo! Skoraj vsi slovenski, hrvaški, češki in drugi slovanski listi pišejo obširna poročila o obisku Čehov v Celju ter krvavih dogodkih in nemških škandalih ob tej priliki. V imenu celjskih Slovencev ter v imenu celokupnega slovenstva zahvaljujemo tako vzajemno častnikarstvo najsrčnejše, po geslu: „Deljeno veselje je dvojno veselje, deljena žalost je polovična žalost“. Posebno goreče in neustrašeno se je zavzel za naše pretužne odnošaje „Slovenski Narod“, kojega ni splašila niti konfiskacija, da ne bi povedal svojo neprikrito grajo najvišjim funkcionarjem, ki so se pokazali pre-slabe ter posredno ali neposredno neodpustno veliko grešili. Iz tega lista prinašamo mnogo na prvih mestih tudi mi, ker smo se že prepričali, da se našim tiskovnim nadzornikom ponarejeno maslo ne zdi tako škodljivo, kakor pa pristno in sveže. Prinašali pa bomo sočutne izjave

bratskih nam glasil tudi še prihodnjič. — Na nemške laži, kakršne prinašajo v tej stvari zakotni in svetovni nemški listi, ne bomo odgovarjali. Nemci med nami so v lažeh in zavijanju ravno tako spretni junaki, kakor so v zverinskem napadanju, kadar njih celi tucat naskoči posameznega Slovence od zadi. Vsem tem nesramnim klevetnikom pa bomo na mah zavezali jezike, ko izreče sodnija svojo besedo. Danes zaključimo s „Hrvatsko Domovino.“ Mi držimo, da če Nemci pobrati na drugom mjestu plodove svoga rada.

(Celje in — Macedonija.) Ko smo pretečene dni morali takorekoč z zavezanimi rokami gledati, kako so divje druhali nekaznovane pobijale naše mirne, nad vse priljubljene domačine s cepci na tla, kako so zbesneli Nemci naskočili v prisotnosti policije domove naših odličnih mož, zavrela nam je kri v pravični jezi. Vprašali smo se, smo li res tudi telesno prodani zdivjanemu nemškemu elementu, da nas bo pobijal, kakor vrabce raz strehe. Da, zavlada je anarhija, mi smo morali zgubiti vsako vero, da bi v to poklicane oblasti imele še resno voljo nas braniti. Tolovaji so bili v usodni noči tako predrzni v svoji pijanosti, da se niso umaknili niti pred — revolverjem, temuč so rajši žrtvovali ednega ali dva izmed vrste, samo, da so si ugasili žejo po slovenski krvi. Tako je napadeni Bovha vpil: „Proč, sicer ustrelim!“ a niso pustili svojih žrtv, nego se še z večjo slastjo vrgli na njo. Če pa že enkrat pade človeška strast pod živinsko, potem se je takšnih zverin v človeški koži res bati. Slovenci v Celju so zaprosili ali pri magistratu ali pri glavarstvu po vrsti za orožne liste, da smejo nositi orožje. Ako pa niti to ne pomaga, prositi bomo morali najbrže za izjemno nošo, kakršno ima prebivalstvo na Balkanu, h kateri noši še namreč pripada pravica, nositi zataknjeno pištolo in — handžar. Saj po zadnjih dogodkih nismo več v avstrijskem mestu Celju, temveč najbrže kje doli v nemirni — Macedoniji.

(Dr. Gollitsch — krvavi prorok.) Že na drugem mestu zaradi svoje „omike“ in „vljudnosti“ omenjeni magistratni zdravnik, ki je ob enem sekundarni zdravnik v tukajšnji bolnišnici, prorokoval je že v predvečer prihoda Čehov javno v bolnišnici, da bo treba pripraviti prostora, kajti drugi dan pride obilo ranjencev. Pri tem je baje slastno tlesnil z jezikom. O kod je neki imel ta doktorček „skrivno razodetje“, da bo treba drugi dan sprejemati obilico ranjenih? Pri njegovem bratu v kavarni je imel „Kriegsrath“ sedež, ter „generalštab“ svoj tabor. Od tod skrivnost!

(Z roparstvom in tatvino se ponašajo!) Nemški listi so s ponosom zabilježili vsak napad na Slovence ali njih imetje. Tako se ponašajo, da je par graških buršev iztrgalo in odneslo vabilo na notranji strani vrat pri Hribarjevi trgovini, da so junaki po „Siegesfeier“ strgali odvetniku dr. Dečku napisno tablo raz zidu itd. Z lepimi čini se hvalijo, ne li? Med poštenimi ljudmi bi se v dušo sramovali takih podlih in kaznivih dejanj, ki spadajo pred sodnijo, njih krivci pa v ječo. Toda nemška kultura ima druge pojme. Med mojim in tvojim ne ločijo, temuč se s tem še ponašajo. Fej, če še imate kaj človeškega v sebi, sramujte se!

(Deutsches Blut.) Pod tem zaglavjem piše tukajšnje hujskajoče nemško glasilo tako predržno in perfidno, da se tudi pravim Nemcem studi. Nemška kri! Je li mar ta sok dragocenejši, nego slovanska kri! Razlika je le ta, da je tekla nemška kri, ko so se Slovenci borili za svoje življenje, Nemci pa so prelivali našo pri zavrat njih napadih.

(Da se osvetijo), delajo Celjani že sedaj na to, da pridejo enkrat v jeseni nemški dijaki trumoma iz Gradca v Celje. „Tagespost“ poroča, da se zgodi to v namen, da priredijo nemški dečaki nemškim Celjanom „Ehrungen“ (proslave) za njih „stramme Haltung“ v boju (!) (zavratnem) proti Slovanom. Obhajali bodo tedaj svoj „Sieges-Nachfeier“. Dne 10. septembra pa prihrumijo v Celje „Südmarkovci“.

(Kje imamo najboljših prič?) Nek nemško-nacionalni sodnik v Celovcu je pri razgovoru o krvavih izgrelih v Celju jednostavno zaklical: Da sodim jaz, meni ni treba drugih prič in preiskovanj, nego vzamem v roke „Tagespošto“, ki

pripoveduje, kako so Nemci tulili, zasramovali Slovence, vihteli palice ter metali kamenje, a Slovani so imeli za vse le — posmeh.“ Da, tako je!

(Imponiramo jim!) Nemško glasilo v Celju, okoli katerega so zbrane „zveržene“ pokveke, ki že s svojo zunanostjo ne morejo prikrivati dvomljive vrednosti, se jezijo nad nami samo zaradi tega, ker se ne plazimo po ulicah s po-bešenimi glavami in s sključenimi hrbtišči. Naš odkrit in neustrašljiv nastop nazivajo „predrznost in aroganco“ ter opozarjajo oblasti na nas. Fej, hinavske hijene!

(Predrznost nemčurjev v slovenski okolici) Na Bregu je branjerija nekega nemčurskega „škrica“ Šmarčana. To neznatno človeče se s svojo zakonsko polovico, ki niti nemško dosti ne zna, zelo predržno, in za Slovence, od katerih edino živi, žajivo obnaša. Vdeležil se je celo noč „bitke v Celju“ ter se še okoli ponaša, kako je „junaško“ udrihal s tovariši po neoboroženem posameznem človeku. In takega nemčurskega pretepača podpira slovenski Breg, slovenski kmetje od Pečovnika in Košnice! Potem se ne čudimo, ako nas bodo začeli tudi v slovenski občini pobijati.

(C. kr. uradniki med demonstranti.) Med demonstranti smo videli tudi tukajšnjega c. kr. avskultanta dr. Fehleisen a, davčnega praktikanta Mraulag-a ter poštnega odpravitelja Walka.

(Zdravnik dr. Riebl) ima za zobozdravništvo asistenta, ki je one dni z nemško fakinažo kakor divjak kričal in grdil Slovence in Čehe. In Slovenci, posebno pa naši oč. duhovniki, pomagajo zdrževati tega predrzneža. Da se ne bo skušal opravičevati, imamo prič dovolj.

(Iz maščevanja) so odpustile trgovine Radakovits (železna trgov.), Schmidl („pri škofu“) in Wogg drugi dan po odhodu Čehov svoje slovenske blagajničarke iz samega maščevanja do Slovencev. Vse tri gospodične so mirne in uzornega obnašanja. Takšno postopanje ni le znak najgršega sovraštva omenjenih treh trgovcev, nego tudi zelo nepremišljena netaktnost za njih tvrdke, kajti te trgovine živijo skoraj izključno od Slovencev, Radakovičeva tudi od Hrvatov. Slovenci, zapomnite si to brezsrčno postopanje. Narodna dolžnost slovenskih tvrdk, ki potrebujejo blagajničarke, pa je, da sprejmejo katero omenjenih slovenskih dam v svojo službo. Ona pri Radakoviču se imenuje Genovefa Divjak, pri Woggi Kristina Divjak, pri Schmidlu pa M. Cizel. „Svoji k svojim“!

(„Celjsko nemčurstvo in bojkot.“) Pod tem naslovom piše „Slov. Narod“: Nemški listi poročajo, da so hrabri celjski Germani sklenili, odpustiti vse svoje slovenske posle in da so s tem že začeli razmišljati kako hočejo sploh uprizoriti pravi bojkot proti Slovincem. Od strani celjskih Nemcev je to pač največja predrznost. Bojkot je sploh nevarno orožje, sosebno nevarno pa v Celju. Kdo daje Celjanom zaslužka, kdo jim daje vsakdanjega kruha? Slovenska Savinska dolina. Če povrnejo savinski Slovenci celjskemu nemškutarstvu milo za drago, če odbijejo klin s klinom, in začno oni bojkot — potem bo to ošabno in predržno celjsko nemčurstvo kmalu na tleh in bo klečé prosilo milosti.

(Pozor, rojaki!) „Slov. Narod“ poroča: Nekateri slovenski listi prinašajo oziroma so prinašali pod zaglavjem „Domača tvrdka“ naznana tovarniške tvrdke Lorber & Co. v Žalci. Da se ta tvrdka imenuje domačo, to je le slepilo slovenskemu občinstvu. Domača je le v tem smislu, da stoji na naših domačih tleh, a lastniki njeni so sami Nemci in nemškutarji, naši najhujši sovražniki Rakusch iz Celja in Lenko iz Št. Petra.

(Nasledki se prikazujejo!) Nemška sodrga je napravila iz celjskega mesta usodne dni pravcato indijansko taborišče. Kaj čuda, da so tujci skoraj vsi že drugi dan zapustili to nevarno gnezdo. Nemški gostilničarji in trgovci stojijo brezposelno s svojimi uslužbenci vred pri durih. Okoličani si ali sploh ne upajo v mesto, ali pa povprašujejo, kje so trgovine onih, ki niso one dni „peljali“ vojske. Tu se jim seveda pokaže v slovenske trgovine, češ, tam vam

postrežejo poštene in miroljubni vaši bratje. In oni nemškutarji, ki so v bojni noči tako junaško kričali: „Smrt Slovincem!“ delajo sedaj prestrašeno kisle obraze. Slovinci! Ne dajte se jim mamiti! Vsi nemški trgovci in obrtniki, ali pa vsaj njihovi uslužbenci so se z odobravanjem svojih gospodarjev udeležili izgrediv in napadanja. Katere smo smatrali dosedaj nepristranske, videli smo jih v bojnem znamenju med druhaljo. Za vsako hudobijo pa mora priti kazen in pokora.

(Nemška drznost.) V Gaberji je tovarna, ki dela železno posodo. Lastnik te posode je Nemecek Westen. Ta je sedaj prepovedal vsem svojim delavcem, da ne smejo v prodajalni Omladiča ne kupovati, ne v njegovi hiši stanovati. Nekatere delavce, ki se niso brigali za to njegovo predrzno zapoved, je kar dal iz službe. — Glejte, tako dela priseljeni Nemecek proti Slovincem!

(Celjska nemška dimnikarja) Wallentschag in Fuchs hodila sta tudi s celjsko fakinažo okolu. Ko je nek fakin udaril g. dr. Dečka za hrbtno čez glavo, in je neka ženska Fuchs rekla kako grdo je postopanje celjskih fakinov, odrezal se je Fuchs: Prav imajo, kaj pa hodi ta tatinska druhal v Celje, prokleta svojat, naj ostane na češkem in žere brambore. Sploh bi se naj kar cela hiša („Narodni dom“) razdjala, da bo konec iste, ter tatinske druhal in sploh vsega, kar je notri. — In ta „gospod“ Fuchs kaj rad kot dimnikar pri Slovincih pometa in denar služi.

(To vam je junaštvo!) Oni razbojniki, proti katerim se je moral pozneje g. Gostinčar z revolverjem braniti, pobili so pri prvem naskoku na tla g. Kača, našega kmetijskega organizatorja iz Žalca. Mož ima le levo roko, kar je bilo napadalcem dobro znano, zato pa so svoje „junaštvo“ tembolj pokazali nad njim, češ, ta se nam ne bo mogel braniti. Nezvestnega so pustili kar na cesti ležati ter je drla prek njega vsa druhal in policija! Pri napadu na gg. Bovho in Bega niso niti Bovhovi mali hčerki pustili prostega odhoda. Ali si je misliti večjega junaštva!

(Med izgredivniki) zoper nas in Čeha smo spoznali v usodnih dneh naslednje „mojstre“, oziroma njih uslužbence in sinove: Schmidl, sin trgovca „pri škofu“; Stiger, sin trgovca in župana; dr. Negri, zdravnik in zet županov; „generallissimus“ Oechs; Gollitsch, kavarnar „Central“; Hausbaum, kavarnar istoimene kavarne v Kolodvorski ulici; Zwerenz, brivec na Glavnem trgu; Tertschek, gostilničar nekdanj „Ochs“; sinova Kosečarja, gostilničarja nasproti vojašnice; Kuhn, agent špecerijskih predmetov; Malenšek, agent pivovarne Goess & Farrach; Rutter, agent tvrdke Winternitz & Reich z Dunaja — potuje po Slovenskem; Koss, trgovec v Kolodvorski ulici; Pungershek, knjigovez in soproj šivilje; Rasch, knjigar in trgovec; Adler, knjigar in trgovec; Fritz Rosser, zobozdravnik pri dr. Rieblu ter mlečnozobi sin tega zdravnika; Verhan, lastnik opekarne pri Celju; Derganc, Sonnenburg, Traugott in Krell, magistratni pisarji; Jakowitsch, trgovec; Rakuschevi, Woggoi, Pelletovi, Zanggerjevi, Schmidlnovi, Radakovičevi uslužbenci; dr. Gollitsch, zdravnik deželne bolnišnice; Sager, krtačar; Šmarčan, pisar in kramar na Bregu itd.

(Žrtvi nemškega tolovajstva.) Gospoda učitelj Gostinčar in odvetniški uradnik Bovha sta še vedno v preiskovalnem zaporu. Oba sta hudo ranjena; Gostinčarju je baje prebita lobanja. Bovha je oče več nepreskrbljenih otrok, a Gostinčar je hotel baš prihodnji teden obhajati svojo poroko.

(Kakšne vrste ljudje so tudi demonstrirali?) Lačna mlada in stara poulična sodrga je za „sodelovanje“ zoper nas pač dobila v „vojnem taborju“ dovolj pijače, toda prigrizniti ni bilo kaj. Zato pa so po vrsti romali opoldne in zvečer h kapucinom ter k sv. Jožefu po — kruh. Kavalirji pa so vendar le naši Nemci!

(K celjskim napadom) nam piše rodoljubni kmet iz Dramelj: Ko sem dne 9. t. m. prišel v Celje z namenom, da bi poleg drugih opravil videl tudi drage brate Čeha, sem že pred mestom slišal, da se nekaj pripravlja. Srečal sem namreč tri navadne mestne fakine, ki so se po-

govarjali, kako je znani general celjskega moba dajal navodila za napad na Čeha. S pomilovanjem zre človek na izvrške človeštva, ker so se vzgajali v beznicah in jih ni nikdo blažil z dobrimi človeškimi čustvi. Zaničevanje vsega omikanega sveta pa zaslužijo oni, ki so se vzgajali na celjskih šolah, pa so se ponižali na najnižjo stopinjo v človeški družbi. Videl sem, da so celo za lonimi, ki so nesli na pokopališče venec na grob pok. dr. Oblaka, kakor hijene drli. Kakor so vsakega Slovence in poštenega človeka napadli, če se je le prikazal na ulici, napadli so tudi mene, ko sem pozdravil Čeha. Policija pa mi je pretila z aretovanjem. Nemci so smeli vse počenjati. Tat bi bil neumen, da bi ne kradel, ko bi bili zaprti okradenci in ne on. Zatorej je v Celju prišlo tako daleč, da pošten in miren človek ne potuje varno po tem mestu. Želel sem ta dan videti vse kmete iz okolice v mestu. Tu bi bili videli celjsko nemštvo v pravi podobi brez vsake olike v svojem brezmejnem sovraštvu do nas Slovencev in Slovanov sploh. Videli bi bili one, ki so v prodajalnici z nami sladki, ko potrebujejo naš denar, v pravi podobi pa so zdvijana in blazna druhal, kakršna se ne najde nikjer drugod na svetu. In da bi pokrili proti nevednim kmetom nekoliko svojo nagoto, izmislili so si grdo laž, da so Čeha zato napadli, ker so oni nam napravili novi davek na sladkor. Nesramnejše ne morejo slepeti kmete, ko vsakdo, ki bere kaj, tudi vé, da so uprav Nemci vzrok novemu davku, ker niso pustili zborovati državni zbor, da sedaj vlada naklada davke sama kakor hoče. Kmetje in vsi zavedni bralci „Domovine“! Podučujte ljudi, da se ne dajo slepeti in hujskati proti lastnim bratom! Vse kar vam govore je laž, zmišljena v gorostastnem sovraštvu do Slovanov. Resnica je le, da so celjski Nemci zašli na najpodlejšo pot, na sramoto vsemu nemškemu narodu. Kmet.

Spodnje-štajarske novice.

(Duhovne vaje za lavantinsko škofijo) se vršijo od 21. do 25. avgusta v Mariboru. Vodil jih bo jezuit.

(Učiteljski zastopniki) v okrajnih šolskih svetih. Pri uradni okrajni učiteljski skupščini na Vidmu dne 9. t. m. so bili izvoljeni: v okrajni šolski svet brežiški gosp. J. Tominec, v okrajni šolski svet kozjanski g. J. Moric, v okrajni šolski svet sevniški g. J. Skalovnik, vsi slovenski nadučitelji.

(Petindvajsetletnica prve „Besede“ slovenskih dijakov in shod slov. stenografov) sta se vršila preteklo nedeljo v Žalcu slovesno in sijajno in to ob lepem vremenu, da si krasnejšega misliti ne moremo. Dopoldne vršilo se je zborovanje naših stenografov; o zborovanju pričakujemo obširnejšega poročila. Tu naj se spomnimo le na kratko slavnosti, ki nas je zbrala popoldne lepo število gostov iz vse Savinjske doline v zavednem žalskem trgu; posebno častno zastopano je bilo Celje po svojih najodličnejših možeh in meščanih. Prisrčen je bil sprejem na kolodvoru, ko je vlak privel toliko milih gostov k slavnosti. Ves trg bil je tu, da pozdravi došle. In ko smo korakali v trg Žalec ves okrašen z zastavami, obsipale so nas zavedne žalske mladenke s šopki in cvetjem. Pravi sprejem je bil pred občinsko hišo. V navdušenih besedah pozdravil je gosp. župan Josip Širca vse navzoče. Odgovoril mu je gosp. prof. Anton Bezenšek. Zahvaljeval se je ginjen za ljubezen in gostoljubje, s katerim je žalski trg prihitel nasproti gostom. Omenjal je ljubezni domovinske, ki družijo Slovence s Slovincem in pokladal zlasti mnogobrojnimi navzočim dijakom na sroče gorečo ljubav do doma. Potem pa smo zaseli ukusno okrašeni vrt Hausenbichlerjeve gostilne. Raznenadilo nas je in ogorčilo, da je bila takoj prva točka: slavnostni govor, prepovedana. G. prof. Bezenšek je pozdravil iskreno vse domačine in goste, potem pa se je menjaval pevski zbor žalski s celjsko narodno godbo. I pevski zbor i godba sta vrlo vršila svojo nalogo in žela od navdušenega občinstva obilo priznanja. Rekla se je tudi nekatera resna beseda. Omenjam naj le govora g. Kača, ki je spominjajoč se celjskih dogodkov spodbujal prisotne

z gorečo prepričevalno besedo k izpolnjevanju gesla: „Svoji k svojim“; le edino praktično izvrševanje tega programa more nas rešiti. Ko so se še prebrali došli brzojav, začela se je prosta zabava. Na vrtu zabaval nas je g. Vizovišek iz Gotovelj s svojimi humorističnimi pesnimi, v gornjih prostorih pa se je razvil živahen ples. Težkim srcem smo v večer zapuščali gostje prelepi Žalec, kjer smo preživeli nekaj prav lepih uric. Hvala vam Žalčani za prelepo zabavo, koja ste nam priredili, hvala posebno vam žalske rodoljubkinje, ki ste nas z nežnimi rokami obsipale s cvetjem. To cvetje je bilo obilo zadoštilo za kamenje, ki je zadnje dni padalo v Celju po naših glavah.

(Županom v Št. Petru v Sav. dolini) je izvoljen vrli narodnjak g. Štefan Mastnak, posestnik v Št. Petru; svetovalci pa so: gg. Vincenc Ušen, Blaž Hrovat in pa Matevž Škorjanc. Odbor sestoji iz samih vrlih gospodarjev, kar nam je porok, da bode gospodarstvo uzorno in v čast občini in narodu.

(Iz Laškega trga) se nam poroča, da delajo razne inštanice novi posojilnici neprilike gledé kolkovanja pri poverjenju podpisov v načelstvo izvoljenih udov. Posojilnica je v tej zadevi tako postopala, kakor uči štajarski deželni odbor v svojem navodu in kakor je to posnel g. Lapajne v svojem navodilu, in vkljub temu to ni bilo dotičnim inštancam po volji, in snovatelj posojilnice je dobil globo. Svetujemo posojilnici, da išče pomoči pri „Zvezi slovenskih posojilnic“ v Celju.

(Umrli je) v Gotovljah pri Žalcu dne 13. t. m. posestnik Matija Jošt, oče g. Franja Jošta, revizorja „Zveze“ slovenskih posojilnic v Celju. Lahka mu zemlja!

(Veselica v Hudi luknji.) V nedeljo, dne 20. avgusta t. l. se vrši v romantični podzemeljski „Nadvojvoda Ivanovi votlini“ v Hudi luknji obsežna veselica. Spored: 1. Ogleđovanje romantične kapniške votline pri popolni razsvetljavi acetilen-plina. 2. Koncert vojniške godbe. 3. Ples ter prosta zabava. Začetek ob 3. uri popoldne. Vstopnina 1 krona. Najboljša postrežba v jedi in pijači zajamčena. V slučaju neugodnega vremena se veselica preloži na 27. avgusta. Vsa pevska in tamburaška društva od vseh strani dobro došla ter bodo odškodovana. Za obilno udeležbo se priporoča: I. Vivod, lastnik.

(Kmečko konsumno društvo na Frankolovem) je pri občnem zboru dne 2. julija t. l. spremenilo svoja pravila, osobito, da se ima tvrdka zadruge v bodoče glasiti: „Kmetijsko društvo v Frankolovem“, da se je dalje predmet podjetja razširil, da se ima v bodoče namesto dosedajšnjih štirih izvoliti šest udov načelstva, h katerim sta bila tedaj tudi izvoljena še Tomaž Medved, posestnik v Stražici in Martin Ravnak, posestnik v Dolu. Ta sprememba pravil, kakor tudi izvolitev še dveh novih udov načelstva, bila je vsled sklepa c. kr. okrožnega kot trgovskega sodišča v Celju dne 8. avgusta vknjižena.

(Okr. učiteljska konferenca za konjiški in šmarski okraj) se je vršila dne 9. t. m. v Ločah pri Poljčanah. V okrajni šolski svet sta izvoljena kot zastopnika učiteljstva gg. Jaka Jurko in Vek. Strmšek, prvi za konjiški, drugi za šmarski okraj.

(† Peter Kapun) V Konjicah je umrl v soboto dne 12. t. m. vpokojeni nadučitelj, z naslovom šolski ravnatelj, g. Peter Kapun. Rajni je bil tudi svoječasno okr. šolski nadzornik ter ud okrajnega šolskega sveta. N. p. v m.!

(Šolski prijatelj.) V Zdolah je ondotni župan g. Martin Pajdaš, kupil sam domači šoli lepo šolsko zastavo, katero so v nedeljo, dne 6. t. m. blagoslovili.

(Veselica se priredi otrokom petrazredne šole v Brežicah) 20. t. m. ob dveh popoldne na travniku g. Grubiča. Pri veselici igrala bo godba c. kr. mest. garde kostanjeviške. — Isti dan priredi brežiška „Čitalnica“ na vrtu „Narodnega doma“ zabavo. Godba zgornja. Začetek ob 8. uri zvečer. Vstopnina 30 kr. Ker se posebna vabila ne bodo razposlala, vabijo se tem potom vljudo dobrotniki, starši in prijatelji šolske mladine k veselici in zabavi.

(Ropar uskočil.) Roparski morilec Cvetkovič iz Brežic, katerega je nedavno zagrebško

sodišče obsodilo zaradi roparskega umora na smrt, je te dni uskočil iz ječe, a so ga vendar drugi dan zajeli.

(Pri Sv. Petru pod Sv. gorami) ustanovila se je 14. t. m. posojilnica (Raiffeisenova) po posredovanju „Zveze slovenskih posojilnic“, katero je zastopal g. Lapajne iz Krškega, in sicer za sedem župnij: Sv. Peter, Podčetrtek, Polje, Buče, Olimlje, Kozje in Pilštanj. V načelstvo so bili izvoljeni gg: J. Tombah, župnik, J. Moric, nadučitelj, F. Kunej, župan, J. Stadler, poštar in J. Novak, obč. tajnik; v nadzorstvo pa gg: kaplan Kolar in gostilničar Drofenik. Pristopnina pri tej posojilnici bode 1 gld.; delež 5 gld.; obrestna mera $4\frac{1}{2}\%$ za hranilne vloge, 6% za posojila. Posojilnica bode velika dobrota, ker je v domoljubnih večjih rokah. Ljudstvo si je pa tudi zelo želi, ker ima letos od toče grozno veliko škode.

(Snuje se bralno društvo pri Sv. Martinu v Sromljah.) Dotična pravila so od c. kr. namestnije že potrjena. Ustanovni shod vrši se dne 17. kimovca t. l. Človek bi ne verjel, da bode za naš kraj toli potrebno društvo imelo tudi nasprotnike, kateri ljudstvo odvrčajo od pristopa.

(Načelnikom ormoškega okraj. zastopa) je od cesarja potrjen g. dr. Ivan Omulec, odvetnik v Ormožu; njegovim namestnikom pa Ivan Kočvar, posestnik v Središču.

(V Gornji Radgoni) je bil dne 15. t. m. ustanovni shod kmetijske zadruge. Govoril je prijatelj slovenskih kmetov, gosp. Ivan Kač iz Žalca.

(Bralno društvo na Cvenu) naznanja, da priredi s sodelovanjem rodoljubnih dijakov in tamburašev dne 8. septembra t. l. po dirki vrtno veselico pri Senčarju.

(Sv. Bolfank v Slov. goricah.) Ondotne zavedne občine so prosile ministerstvo, naj se prekrsti pošta „Sv. Bolfank na Bišu“ v „Sv. Bolfank v Slov. gor.“, da se odstranijo razne pomote. Istočasno se je prosilo tudi za dvojezični poštni pečat. Obema prošnjama se je uslišalo.

(Štiridesetletno službovanje so obhajali v Mariboru) v nedeljo, dne 13. t. m. sledeči gospodje nadučitelji: Jager Janez v Studencih pri Mariboru, Kaiser Avgust iz Visa, Matekovič Martin v Škalah, Možina Janez pri Sv. Marku niže Ptuja, Potočnik Gustav iz Petrovč, Raušl Ferdinand iz Ormoža in Čeh Anton iz Radgone.

(Na vino- in sadjerejski šoli v Mariboru) je bilo v pretečenem letu vseh učencev 35 in sicer 28 Slovencev in 7 Nemcev, a pouk je po polnoma — nemški! V tretjem letniku je bilo 14 učencev, od teh 11 Slovencev in 3 Nemci. Vseh 11 slovenskih učencev je zapustilo zavod z dobrimi spričevali, trije celo z izvrstnimi.

(Griža med dragonci in konji.) V mariborski dragonski vojašnici je nastala griža. Okuženi so vojaki in konji. Zapustili so vojašnico ter bivajo na prostem na Tezni. Umrli je dosedaj eden vojak.

(Nova nemška meščanska šola v Lipnici.) Še ni dovolj nemških meščanskih šol v deželi, katere moramo tudi mi Slovenci zdrževati. V Lipnici pri Gradcu ustanovijo še edno tako šolo. Mi nemškemu narodu ne zavidamo dovolj primernih šol, toda grda krivica je, da nimamo Slovenci niti edne takšne šole, dočim požrejo nemški zavodi ves denar.

(Štajarska kmetijska družba) je zborovala nedavno v Ptuj ter razdelila nagrade poslom štirih — nemških gospodarjev. Nobenega slovenskega gospodarja posli niso dobili nagrade. Tudi to govori o pravičnosti dež. kmetijske družbe, kojoj i mi enako z Nemci zdržujemo.

Druge slovenske novice.

(Imenovanje.) Inženier Al. Muck je imenovan višjim inženierjem.

(Imenovanje.) Pisarniški praktikant v Ljubljani g. Anton Spende, imenovan je urad. kancelistom v Marenbergu.

(Glavna skupščina Ciril-Metodove družbe) se je vršila za letos dne 3. t. m. na Vrhniki ob zelo veliki udeležbi najuglednejših gospodov in dam. Družba je imela letos od novega leta 41.841 gld. 32 kr. dohodkov in 39.998 gld. 55 kr. stroškov, tedaj skupnega prometa 99.839 gld.

87 kr. Volitev nadzorništva in razsodništva se je zvršila vzklicno ter so izvoljeni večinoma dosedanji udje, dočim je bil blagajnikom namesto dosedanjega kurata g. Koblarja izvoljen ravnatelj g. J. Šubic.

(25letnica kranjskega župana.) V Kranju opravlja težaven posel župana že 25 let ces. svetnik in lekarnar g. Karol Šavnik. Hvaležno meščanstvo mu je pretečeni teden priredilo lepo slavlje.

(Gospa Josipina Hočvarjeva) v Krškem je podarila visoko svoto 3500 gld. krajnemu šolskemu svetu na Vidmu, da si nakupi zemljišče za novo šolsko poslopje. Ta prostor si je velerodna gospa sama izbrala. In dobro ga je pogodila, zakaj isti obsega krasen vrt, sadunosnik, precejšen novozasajen vinograd, dve hiši, od katerih bode ena lahko služila v stanovanje nadučitelju, velik hlev in posebej stoječo klet, katero bode mogoče dati v najem. To posestvo daje na leto najmanj 250 gld. čistega dohodka, s katerimi bode mogoče deloma pokrivati vsa koletne obresti in amortizacijo kapitala, ki se bode potreboval za zidanje šole. To je zopet ena neštevilnih dobrot, s katerimi je blaga gospa obsula našo domovino. Dal Bog, da bi še mnogo let živela v miru in sreči ter našemu ubogemu narodu pomagala s svojimi veledušnimi darovi. Videmčani ji bodo na veke vedeli hvalo.

(Vojaške strelne vaje) na krškem strelišču so bile končane v soboto 12. t. m. Pri njih sta bila navzoča tudi najvišji nadzornik artilerije pl. Kropaček in korni komandant pl. Succovaty.

(Pri Sv. Križu pri Kostanjevici) bodo zidali novo poslopje za dvorazredno šolo. V isti župniji se otvori letos v Buševji vasi nova enorazrednica v novem ličnem posloju. Za učitelja na tej šoli je imenoval c. kr. okrajni šolski svet g. Voglarja, potrjenega učiteljskega pripravnika.

(V Vel. Poljanah) pri Ribnici bodo začeli graditi novo župno cerkev.

(Samomor.) V Zg. Mozlju pri Kočevju se je obesil v šolskem posloju umirovljeni uradni sluga Jos. Lackner.

(V Selu na Vipavskem) so si ustanovili posojilnico in društvo za vzajemno pomoč proti požaru.

(Požar.) V Železni Kapli so neznani zločinci zažgali poštno poslopje. Zgorela je tudi poštarjeva hčerka.

(Prav po „viteško“ iz srednjega veka!) V Železni Kapli je ustrelil grof Thurnov gozdar brez pravega vzroka kmeta Fr. Pogorelnika iz Solčave, ki zapušča ženo s petimi otroci. Tako so delali plemeniti nemški graščaki in njih val peti v prejšnjem stoletju, sedaj se menda kaj takega ne bo več godilo!

(Umorjen orožnik.) Blizu Greifenburga so našli dne 8. t. m. mrtvega orožnika Stokerja iz Greifenburga, zraven njega pa ustreljenega nekega lopova. Lopov je napadel orožnika, a ta je težko ranjen še ustrelil v napadalca ter ga usmrtil.

(Osebnosti.) Premeščeni so gg. notarji: Karol Cibej iz Komna v Gorico, dr. Ig. Kotnik iz Tolmina v Komen in dr. Blaž Quarantotto iz Ajdovščine v Tolmin.

(Čehi v Trstu.) Tudi tržaški Slovenci so sprejeli prav pristrčno svoje severne brate ter jih prijetno zabavali, dasi svojega prihoda niti natanko naznanili niso. Par podšuntanih Lahonov je sicer poskušalo po celjskem receptu žvižgati, pa kmalu so utihnili, kajti v Trstu je — državna policija. Slovenci so spremili svoje češke brate do pomola sv. Karla, od koder so se odpeljali Čehi v Benedke in dalje.

(V Miramaru pri Trstu) da napraviti nadvojvoda Ludovik iz lesa ladje „Novara“, t. j. one ladje, na kateri se je peljal pok. cesar Maks v Mehiko, velik križ.

(Zopet poneverjenje na tržaškem magistratu.) Magistratni uradnik Avrelj Picciola je imel denar za mestne uboge. Toda mesto ubogim, „podelil“ je največje podpore — samemu sebi.

(Novo orožniško postajo) so ustanovili v Štanjelu na Krasu, ono iz Koprive pa so premestili v Dutovlje.

(Imenovanje.) Davkar R. Šinek v Gradišču je imenovan glavnim davkarjem v Kopru.

(V Gradiški) so Italijani zoper Slovence tako nestrpni, da so vtaknili svojega učitelja v disciplinarno preiskavo, ker je na željo štirih slovenskih staršev poučeval njihove otroke privatno v slovenščini.

(Davinski župan Ples) je bil zaradi dogodkov ob cesaričini smrti obsojen v osem mesečno ječo. Najvišje sodišče je obsodbo razveljavilo ter se bo kmalu vršila nova obravnava, ki bo gotovo dokazala njegovo nedolžnost, kakor se je izkazala ona učiteljice gđ. Scholz.

(Umrli je) v Lipoglavu v Istri ondotni župnik č. g. Fr. Blažič.

(Ravnateljem dubrovške gimnazije) je imenovan ondotni profesor dr. Josip Posedel.

Druge avstrijske novice.

(Državni položaj.) Ministerski predsednik grof Thun je obiskal pretečene dni cesarja v letovišču v Ištu. Ker ne pusté vladarju niti tukaj pokoja, je znamenje, da se na nekaj pripravlja, ali da se je Thunu zmešal račun v ogrski nagodbi.

(Bismarckovanje pojema.) Največji Bismarckov čestilec vitez Schönerer je sprožil misel, naj se začne nabirati med avstrijskimi Nemci prostovoljne darove, da se postavi največjemu sovražniku Avstrije, železnemu Bismarcku, velikanski spomenik kje na severnem Češkem. Njegov poziv pa je ostal brez odziva, temuč Nemci večinoma odgovarjajo, naj postavi tak spomenik v svoji graščini z lastnim denarjem.

(V Strossmayerjevem semenišču v Oseku) je imenovan za bodočo šolsko dobo ravnatelj Stjepan Kiss, prefektom pa župnik dr. Jakša Pliverič.

(Hentzijev spomenik) so blagoslovili dne 19. t. m. v kadetski šoli v Budapešti, kamor so ga prenesli iz javnega trga. Cesarja je zastopal pri slovesnosti nadvojvoda Jožef. Mažarsko ljudstvo je hrupno demonstriralo zoper častnike, ki ko se udeležili proslave avstrijskega junaka.

(50letnica mažarskega poraza.) Dne 13. avgusta t. l. je preteklo 50 let, odkar se je pri Villagošu mažarski general Görgey z 30.000 pešci, 2000 konjeniki in s 130 topi udal Rusom. S pomočjo ruske armade so tedaj edino slovanški narodi udušili mažarsko revolucijo ter rešili Avstrijo. Plačilo za to je Slovanom seveda — čudno. Tačasni mažarski bojovníki se še sedaj strahu stresejo, ko pripovedujejo, kako so drli pred tistimi hudimi Rusi, ki so imeli „ženska krila“, dolge sulice, a na svojih konjih so kar plaval po pusti.

Ogled po širnem svetu.

(Sodna obravnava zoper Milanove zarotnike) je preložena za 20 dni. Sklicana je srbska skupščina na 19. t. m. v Niš, kamor se podata kralj Aleksander in razkralj Milan.

(Pruska in narodna ravnopravnost.) Izišla je na Pruskem naredba, vsled katere ne sme nobeden Čeh prestopiti meje, da bi se tam naselil. Po tem vzorcu so menda zadnjič postopali tudi nemški Celjani, ker sanjarijo, da so na pruskih tleh. — Druga brezsrčnost pruske vlade obstoji v tem, da se je prepovedalo pruskim Poljakom imeti sliko poljskega pesnika Mickieviča. Koliko pa je v Avstriji Bismarckovih slik!

(Obnovljena Dreyfusova obravnava) v Rennesu je postala sensacionalna. Neugodno senco je vrgel na Dreyfusove nasprotnike poskušeni umor njegovega zagovornika Laborija. Ko je ta dne 14. t. m. šel k obravnavi, ustrelil ga je najet zločinec v hrbet.

(Italija na Kitajskem) nima uspeha v svojih podjetjih. Italija je hotela najeti kitajski zaliv Sanmun, toda zbala se je stroškov, ter tolaži svoje ljudstvo, da je — grozdje prekislo.

(V Južni Afriki) vendar pripravlja Angleška nekaj izvanrednega. Iz Indije je odposlala tja doli 12.000 mož, kateri bodo laglje prenašali afrikanško podnebje, nego evropski Angleži.

Dopisi.

Od Sv. Lovrenca v Puščavi. Kot agent za lesno trgovino sem prišel na svojem potovanju tudi k Sv. Lovrencu v Puščavi. Zanimivo

je bilo moje potovanje; doživel sem marsikaj ter spoznal gmotni in duševni položaj tamošnjih prebivalcev. Bil bi popolnoma zadovoljen z njimi, ko bi le ne imeli neke pege, nekega sramotilnega pečata, ki jih blati in onečašča pred vsem poštenim svetom, — ko bi namreč ne zapovedovali tukaj predrzni nemčurji in odpadniki. Tedaj seveda, ko skrbe za svoj žep, ko potrebujejo in izsesavajo slovenskega kmeta, se kažejo šentlorenčki nemčurji kot dobre Slovence — odklenkalo bi njim že zdavno, ko bi ne bili zmožni jezika slovenskih okoličanov, — ko pa so oni „inter sues“, ko so sami med seboj, tedaj zgine njihova slovenska pohlevnost, oni postanejo živi ter uganjajo stvari, ki močno žalijo naše krščansko, naše slovensko in naše avstrijsko prepričanje.

Neverjetne stvari so se dogajale tukaj, ko so dne 30. julija t. l. obhajali pri Baumgartnerju svoj „deutsches Sommerfest“. V dvorani, ki je bila okrašena popolnoma v pruskem duhu, in v kateri se je blestela Bismarckova podoba ob dana in ozaljšana z lavorjevim vencem, zbralo se je mnogo tukajšnjih renegatov nezrelih pobalinov ter drugih junakov žalostnega spomina. K veselici, katero je od zunaj naznanjala frankfurterica, poslalo je svoje zastopnike tudi učiteljstvo. Posetili sta namreč to imenitno družbo slovenski učiteljici gospodični Poglič in Trampuš pod pokroviteljstvom garde-dame gđc. Pöschl iz Maribora. G. nadučitelj M., ki slovi radi svoje germanske nadutosti, pa je aranžiral pred Bismarckovo podobo kvadriljo. Prišel je tudi vodja c. kr. žandarske postaje g. Požar (kaj ne, da pravcati Nemec od nog do glave) in počastil je izbrano gospodo tudi sin slov. rodoljuba in profesorja zdravnik dr. H. Borštner s svojo boljšo polovico. Manjkalo seveda ni tudi drugih šentlorenških velikašev; značilno za vso slavnost pa je to, da so veselico priredili gojenci mariborske realke, nek mlečnozobi nemški juristič iz Gradca pa je govoril slavnostno neumnost popolnoma v proti avstrijskem duhu; navduševalo se je navzoče tudi za geslo „Los von Rom“. Naslednji dan pa so si privoščili nekateri gospodiči z lepimi zastopnicami ženskega spola še izlet k Sv. Ignaciju, laukaj moliti pobožno ljudstvo pri cerkvenem opraviilu ter popevali iz junaških, pristno grmanskkih grl „Die Wacht am Rhein“ in „Bismarck Lied“.

Toliko o slavnosti sami. Pravi opičarji so šentlovenčki Posilinaemci; kar store izdajice v Gradcu, Mariboru in drugod v proslavo največjega sovražnika Avstrije, posnemajo jih po hlapčevsko tudi oni. Gospod Baumgartner in vaši pristaši, pokažite se vendar enkrat v pravi luči. Krinko raz obraz ter imenujte vašo novosezidano hišo „Hotel zum Bismarck“. Naš slovenski kmet bo vsaj spoznal, kakšne gore list da ste, ter prihodnjič vedel, komu naj nese svoje težko prislužene groše. — Ni res, spoštovani šentlorenčki okoličani, škoda, da glažuta ne deluje več, kjer bi dobil prav po ceni različnih „špeglov“ ter tem lažje spoznali versko in politično mišljenje odpadnikov, katere podpirate.

Gosp. urednik! Prihodnjič Vam hočem povedati, kako vrlo uspeva šentlorenčko bralno društvo, kako prireja kmetom veselice in poučna predavanja in kako se trudi za njega razvoj neumorno delavni predsednik. Slavni odbor le tako naprej, rakova pot naj bo tudi vaša, potem že prijadrate v varno zavetje šentlorenčkih odpadnikov!

Književnost.

(„Vzgoja in omika“) ali izvir sreče se imenuje 254 strani obsežna knjiga, koja je sestavil po najboljših virih Jožef Valenčič. Knjiga po ljudno poučuje o taktnem in olikanem vedenju za vse prilike v človeškem življenju. Prvi del obsega moralno duševno vzgojo, drugi del npr. stvarno osebno, tretji del pa npr. stvarno družabno omiko. Ker enake knjige Slovenci dosedaj še nismo imeli, temuč smo se morali zatekati k tujcem, zato pa je novo knjigo vsem boljšim in srednjim stanom najtoplejše priporočati. Cena knjigi je 1 gld. 80 kr., po pošti 10 kr. več. Dobiva se le pri pisatelju in založniku, g. Jožefu Valenčiču v Ljubljani.

Pozor slovenski kolesarji!

Kolesarstvo se je v zadnjih letih z nenavadno hitrostjo po celi širni slovenski domovini razširilo in udomačilo. Mržnja, katero je imelo prosto ljudstvo do kolesarjev je izginila, kajti v vsakem selu se nahaja že nekaj ljudi, ki uporabljajo kolo bodisi v zabavo ali pa iz praktičnega stališča. Število kolesarjev je veliko, vendar največ njih ne pripada nobenemu društvu. Posamezni klubi pač zbirajo v svojem okolišču člane, a koliko je kolesarjev-divjakov v krajih, kjer še ni kolesarskega društva. Vsi ti razkropljenci naj bi se oklenili „Zveze slov. kolesarjev“, katere je v prvi vrsti poklicana, da druži vse slovenske kolesarje, jim preskrbi kolikor možno ugodnost, ter deluje na to, da se kolesarstvo na Slovenskem povzdigne do tiste stopinje, da bomo imponirali tudi tujcem. V tem oziru ima „Zveza“ še dokaj dela, katerega izvršiti bode pa mogla le z vsestransko podporo. Do sedaj je „Zveza“ pač že priporila svojim članom ugodnost prostega prehoda čez avstrijsko-italijansko mejo, in postavila na cestni prog Trst-Celje več pomočnih postaj, kjer si ponosni kolesar v sili pomaga. Na vseh teh postajah je kolesarsko orodje članom „Zveze“ (ki se kot taki legitimujejo) brezplačno na razpolago. Nadalje namerava „Zveza“ še v teku tega leta napraviti nove pomočne postaje in sicer na gorenjski in dolenski prog. — A s tem še ni končano delo, katero čaka „Zveza“. Treba bode tudi zaznamovati ceste, nevarne klanke itd. Za vse to je pa treba večjih denarnih sredstev. Ker je pa članarina nizka (1 gld. 50 kr. na leto) tedaj „Zveza“ pri današnjem številu članov in današnjih dohodkih pač ne more biti tej nalogi popolnoma kos. Kolikor pa bode mogoče, bode odbor „Zveze“ vedno rad storil; prosi pa razna društva in posamezne kolesarje, da mu z informacijami in nasveti olajšajo delo, posebno pa z obilnim pristopom donoso v doseg tega namena vsekakor prepotrebni sredstev, ker le v združenju je moč.

Oglasi, dopisi itd. izvolijo naj se vpošiljati na odbor „Zveze slovenskih kolesarjev v Ljubljani.“

Poziv!

V slovenskem knjigotrštvu smo doslej jako občutljivo pogrešali obširnega seznamka onih slovenskih knjig in muzikalij, ki so še v knjigotržnem prometu.

Ta nedostatek občuti posebno kupujoče občinstvo, ki dostikrat ne ve, dobiva li se ta ali ona knjiga še ali ne, kje in po kateri ceni.

Zlasti velja to o spisih, ki so jih založili bodisi gg. pisatelji sami ali pa drugi zasebni založniki.

Da se temu nedostatku odpomore, sklenil sem izdati kolikor mogoče popoln seznam slovenskih knjig in muzikalij ter v to svrhu vljudo prosim vse gg. pisatelje in privatne založnike, ne samo v interesu občeslovenske stvari, ampak i v njih lastnem, da mi blagovolje čim prej naznaniti, katere po njih založene knjige so še dobite in po čem, eventualno naj mi prijavijo tudi prvotno in znižano ceno.

Z velespoštovanjem

L. Schwentner

knjigotržec v Ljubljani.

Koledar.

Petek (18.) Helena, kraljica; Agapit, muč. — Sobota (19.) Ludovik Tol, škof; Elafij, škof. — Nedelja (20.) 13. pobinkoštna. Bernard, opat, c. uč. — Ponedeljek (21.) Ivana Frančiška; Adolf. — Torek (22.) Joahim, oče Mar. Dev.; Timotej. — Sreda (23.) Filip Ben., spozn.; Bogovoljka. — Četrtek (24.) Jerne, apostol; Ptolomej, škof. — Ščip 21. ob 5. uri 50 minut zjutraj.

Loterijske številke.

Trst, 12. avgusta 1899: 56, 53, 49, 69, 19.
Linc, „ „ „ 11, 44, 17, 26, 2.

ZAHVALA.

Za izkazano sočutje ob dolgotrajni bolezni povodom prezgodnje smrti našega iskreno ljubljene sina oziroma soproga, očeta, gospoda

HINKA FARSKY-GA

izrekamo vsem sorodnikom, prijateljem in znanec posebno preč. duhovščini, gg. uradnikom kakor tudi meščanom slovenjegraškim in okoličanom ter darovateljem vencev našo najiskrenejšo zahvalo.

V Slovenjem gradu, dne 10. avg. 1899.

Zalujoči ostali.

Splošno kreditno društvo v Ljubljani.

Vplačani zadružni deleži 46.830 gld.

— Promet od 1. oktobra 1898. do

1. avgusta 1899. 1.661.490 gld. 22 kr.

— Skupna aktiva 287.978 gld. 3 kr.

— Sprejema hranilne vloge po 4 $\frac{1}{2}$ %

— vloge na tekoči račun po 3 $\frac{1}{2}$ %

od dneva vložitve do dneva vzdige.

Izposoja se na menice in na per

sonalni kredit proti obrestmi po 5 do

6% brez kakih stroškov.

Urađuje se vsaki dan ob navadnih

urah: Dvorski trg šte. 3

(621) 5—1 Splošno kreditno društvo

registr. zadruga z omejeno zavezo.

Dr. Ivan Dečko

naznanja, da se nabaja njegova odvetniška pisarna še vedno v Jelenčevi hiši, Rotovška ulica šte. 19.

Tablo mu je celjska druhal razbila, nova tabla pa še ni gotova. (264) 1

Proda se takoj pod zelo ugodnimi pogoji veliko poslopje

hiša s hlevom, z veliko ledenico in velikanskim vrtom, zasajenim s sadnim drevjem in obdelan, ob glavni cesti, tik železnice na Notranjskem, kjer se blizu 30 let izvršuje obrt krčmarjenja, in je tudi zelo pripravno za prodajalno, tobakarno, razne depozite i. t. d. — Proda se tudi lahko na obroke proti intabulaciji.

Natančneje poizvedbe daje

Ivan Kocmur v Ljubljani,

(260) 1

Breg, šte. 20.

Kmetijsko društvo

na Frankolovem

vpisana zadruga z omejenim poročtvom

ima

v nedeljo dne 3. septembra t. l. ob 3. uri popoldne svoje

zborovanje

s sledečim sporedom

1. Poročilo načelstva. (262) 1
2. Pregled računov.
3. Razni nasveti in sklepi za društvo.

K obilni udeležbi vabi

ODBOR.

Razpis službe.

(257) 1

Podpisano županstvo razpisuje službo obč. zdravnika z letno plačo 800 gld., postranski za služek počeni 1500—2000 gld. in z lastno lekarno. Zmožnost slovenskega ali enega slovenskega jezika potrebna. Ponudbe s pravnimi pričevali naj se pošljejo županstvu v Kobaridu na Primorskem. Županstvo Kobarid.

Vinograd na prodaj.

Franc Zorčič v Kapeli pri Brežicah št. 5 proda svoj lepi vinograd v Slopnem z letošnjo trgativjo vred ali brez nje. Kupci naj se oglašijo pri njemu, (263) 1 da se jim vinograd razkaže.

Spretnega pisarja

sprejme takoj

(256) 3—1

notar Detiček v Celju.

Lepo posestvo

se proda:

obsega: 3 orale ameriškega vinograda 5 let starega, 6 oralov sadnega drevja, 8 oralov njiv, 4 orale travnika, 6 oralov hoste in gaja;

pri vinogradu lepa jednonadstropna hiša zidana od spodaj kleti s posodo v najlepšem stanju in lepa prešnica. Na kmetiji je hiša in gospodarsko poslopje za 10 glav živine, kolarnica, hram, kozolec in svinjaki, lep čebelnjak, leseno vse v dobrem stanju. Proda se tudi vsa živina, gospodarsko orodje in pohištvo vse proti gotovemu plačilu. Celo posestvo je arondirano in dolga prosto.

Cena 12 tisoč gold. v gotovini.

Ponudbe sprejme

Franc Skala

(258) 1

Čela, pošta Brežice (Štiroko).

Postranski zaslužek, trajen in rastoč, ponuja se spoštovanim, deloljubnim in stalno naseljenim osebam s prevzetjem zastopa domače varovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1798“ Gradec, poste restante. (155)

Dragotin Hribar

trgovina knjig, papirja, pisalnega in risalnega
orodja; tiskarna in knjigoveznica

priporoča gosp. trgovcem in slavnemu občinstvu svojo veliko zalogo vsakovrstnega papirja za pisarne, pisma, risanje in zavijanje, raznovrstno barvanega svilnatega (za cvetlice), za vezanje knjig itd., zalogo raznih risank in pisank, in posebno še lastno zalogo najboljših zvezkov pod imenom: »Spodnještajerska zaloga risank in pisank«; Hardtmuthovih in drugih svinčnikov in angleških peres po originalnih tovarniških cenah.

Dalje priporoča zavitke za pisma raznih velikosti in barv, peresnike, črnilo, tablice, črtalnike, brisalke, krede, gobice, pušice in škatle za peresnike, torbice, knjižice za belčiče, trgovske knjige, pečatni vosek itd. po najnižjih cenah.

Posebno lep izbor papirja in zavitkov v mapah in elegantnih škatljah. — Najbolje strune za citre, gosli in kitare.

Velik izbor albumov za fotografije in spomence, map za pisma in papirje, tintnikov, okvirje za fotografije, listnic itd.

Šolske in molitvene knjige; prekupeem še poseben popust. Sv. podobice v vseh velikostih po najnižjih cenah. Preskrbi se tudi vsakovrstni tisk na podobice.

v Celji

priporoča se p. n. gg. duhovnikom, pisateljem, založnikom in slav. občinstvu za vsakovrstno izvrševanje tiska po najnovejšem okusu in najelegantnejši obliki v raznovrstnih barvah. Izdeluje knjige, brošure, časopise, letna poročila, prospekte, vstopnice, dekrete, plakate, vabila, vožne liste, mrtvaške liste, vizitnice, naslovnice, cenike, imenike, kuverte s firmo, pobotnice, pravila, tabele za urade itd. — Vedno v zalogi so obrazci za posojilnice, sodnije, občine, šole itd.; kakor tudi v več krasnih barvah tiskane diplome za častne občane in častne člane.

V moji knjigoveznici se izvršujejo vsa knjigoveška in galanterijska dela, bodisi priprosta kakor tudi najfinjša priznana trdno in ukusno. Ker je moja knjigoveznica preskrbljena z vsemi potrebnimi stroji najnovejše sestave, vsprejema ter cenó in kar najhitreje izvršuje tudi največja naročila.

Krepak učenec

s primerno izobrazbo, zmožen obeh deželnih jezikov, sprejme se v večji trgovini v velikem trgu. Ponudbe pod J. R. na upravištvu tega lista. (253) 2—2

Prodajalka

z dobrimi spričevali, želi dosedajno službo premeniti. Ponudbe se pošiljajo pod črko J. R. 2—2 poste restante v Tržič, Gorenjsko.

Popolnoma izurjeno

(252) 2—2

štacunsko dekle

ne preveč mlada, za trgovino z mešanim blagom, zmožna nemškega in slovenskega jezika, sprejmeta

Lebinger & Bergmann v Litiji.

Spomladansko sporočilo.

Svoji k svojim!

Anton Kolenc

trgovec v Celju

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Naznanjam, da kupujem tudi letos, kakor vsako leto vsakovrstne cvetke, rastline in koreninice lepo v senci posušene, da lepo zeleno barvo obdrže, po najvišjih cenah. Kakor: lipovo cvetje, bezgovo cvetje, bezgovo gobo, arniko, kamilice, tisočrože, pepelnove glavičke, malinsko šupo, rožičke (Mutterkorn), plavice, malinove jagode itd., sploh vse rastline, cvetke in koreninice; tudi kupim vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsako sadje, vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretin. Kupim tudi suhe gobe, orehe, češplje, hruške, itd., vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. duhovnikom naznanjam, da imam vsakovrstne pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

Kupujem zgodnji kakor tudi pozni hmelj.

„Pri dobrem pastirju“!

Kupim vsake vrste jabolka.

Kupim vsake vrste jabolka.

Svoji k svojim!

Rafael Salmič

= urar v Celji =

v „Narodnem domu“

priporoča svojo veliko zalogo zlatih, tula-, srebrnih in nikelnastih žepnih ur za dame in gospode!

Velika izbira stenskih ur, budilk in ur z nihalom, najnovejše in najboljše, kakor tudi špecijalitete vsake vrste po najnižjih konkurenčnih cenah.

Istotako priporoča najraznovrstnejša, za vsako priliko jako primerna darila v zlatu in srebru, kakor: verižice, uhane, prstane, zapestnice itd. itd.

Vsa popravila izvršujejo se dobro in ceno. — Postrežba točna.

Kuverte priporoča tiskarna D. Hribarja v Celji.

Svoji k svojim!

IVAN REBEK

stavbeni in umetni ključar
v Celji

Poljske ulice št. 14, v lastni hiši.

Priporočam se prečastiti duhovščini in slav. občinstvu za napravo vsakovrstnih del, spadajočih v mojo stroko, n. pr. napeljave vodovodov in strelovodov, hišne telefone in telefone, štedilna ognjišča vsake velikosti in kakovosti. Izdelujem nagrobne, predaltarske, vrtno in druge železne ograje, kakor tudi vrata, navadna in umetna dela.

Priporočam svoje na stroj pletene mreže za ograjenje vrtov ali dvorišč, kakor tudi v varstvo velikih steklenih oken, n. pr. pri cerkvah itd. itd.

Načrti in proračuni brezplačno.

Vse po najnižjih cenah.

Svoji k svojim!

Oelzova kava

je vsak dan bolj priljubljena ker napravi kavo zdravo, slastno in tečno, užitno in hranilno.

Re... z belim trakom.